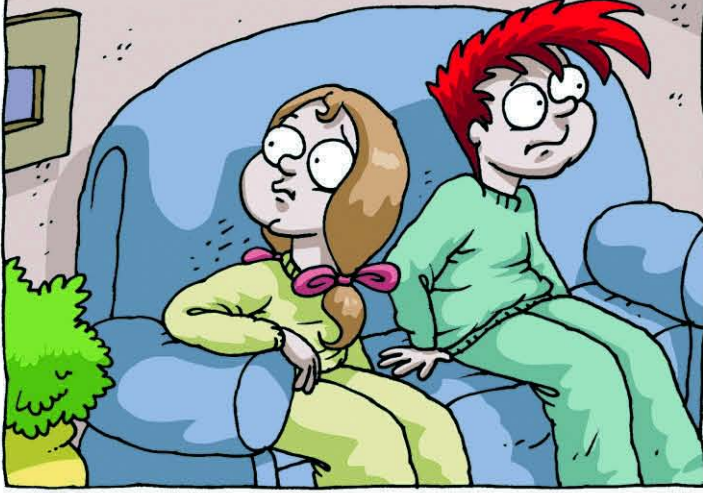

BUKET ANLATIYOR

Merhaba! Evde yalnız kalmaktan korkar mısınız? Eskiden Burak'la ben çok korkardık. Aslında evde yalnız kalmaktan çok, birbirimizden korkardık. Çünkü birbirimizi korkutmaya bayılırdık.

Örneğin, Burak koşarak yanıma gelip arka odada birinin olduğunu söylerdi. Birbirimize sığınarak arka odaya gidip ışığı açardık...

Gördüğümüzü sandığımız, bir insana ya da yaratığa benzettiğimiz şeyler, genelde karanlık-taki eşyalar olurdu. Kimi zaman askıdaki pardesü ve şapka bir adam gibi görünürdü, kimi zaman da yerdeki poşetler bir yaratığın parlak gözleri olurdu...

Bunun dışında bir ara birbirimizi doğrudan korkutmak moda olmuştu. Sırayla birimiz diğerinin boş bir anını yakalayıp korkuturdu.

Her seferinde de ilginç korkutma yöntemleri bulmak için kafa patlatırdık. Doğrusunu söylemek gerekirse en başarılı olan yöntemler Burak'ınkilerdi. Çok basit ve yeni korku sahneleri bulurdu.

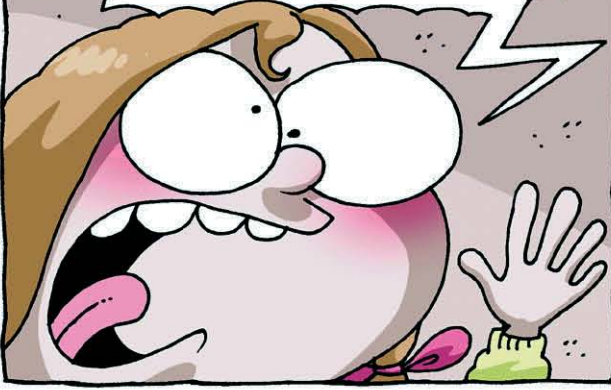

Hele bir tanesi var ki unutamam. İkimiz evde yalnız kaldığımız bir gece Burak, üst katımızda oturan bir arkadaşından aldığı kitabı geri vermek üzere evden çıktı...

15-20 dakika geçmesine rağmen geri gelmedi. Ben de herhalde konuşmaya daldılar diyerek, yatmadan önce dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Banyoya girip kapıyı kapatınca çığlığı bastım!

HİAAAAAY!!!

İçeride baş örtülü yaşlı bir teyze vardı!

Evladım yardım et...

Burak, evden çıkar gibi yapıp banyoya saklanmış. Hiç üşenmeyip annemin eteğini, hırkasını da giyip, başını da eşarpla güzelce örtmüş. Korkudan öyle bağırmışım ki, Burak'ın kendisi de korktu.

Buket kızdın mı?...
Buket?

Buraaaak!!!

Çok sinirlendiğimi görünce koridordan salona doğru kaçmaya başladı.

Nereye kadar kaçabileceksin Burak?!

Annecim!

Ve olanlar oldu. Burak'ın korku kostümü, yani annemin eteği ayaklarına dolaştı. Son olarak havada uçan bir Burak görüntüsü hatırlıyorum.

Yanına gittiğimde ne yapacağımı şaşırdım. Burak başını vurmuştu ve kanıyordu. Büyük bir telaşla annemleri aradım, iki apartman yandaki komşuda oldukları için çok şanslıydık. Apar topar hastaneye gittik ve Burak'ın başına dikiş atıldı. Bu, bizim tehlikeli korku oyunlarımızın sonu oldu elbette. Annem ve babamdan esaslı bir azar işittikten sonra Burak'la bir anlaşma yaptık ve bir daha birbirimizi hiç korkutmadık.

SON